

Kitab Daniel - Nomer Rolas

Pepeteng

Jeff Pippenger

2023-12-07

Sawijining tembung utawa frasa kang diulang ana ing sajroning pangandika ilahi kang kailhami iku minangka pralambang pesené malaékat kapindho.

Ing taun kapindho pamaréntahané Nebukadnésar, Nebukadnésar ngimpi sawatara pangimpen, kang ndadèkaké atiné keganggu, lan turune sirna saka dhèwèké. Sang ratu banjur dhawuh supaya nimbali para ahli sihir, para juru nujum, para dukun, lan para Kasdim, supaya padha mratelakaké marang sang ratu pangimpené. Mulané wong-wong mau padha teka lan ngadeg ana ing ngarsané sang ratu. Sang ratu banjur ngandika marang wong-wong mau: Aku wis ngimpi sawijining pangimpen, lan atiku keganggu amarga kepéngin mangertèni pangimpen iku. Daniel 2:1-3.

Ing sajroning “pepeteng”ing wengi, Nebukadnésar ngimpen sawijining reca, nanging dhèwèké ora bisa ngélingi impen mau. Ing sajroning impen ing wayah wengi, dhèwèké ngimpen sawijining reca, nanging impen bab reca iku peteng tumrap pangertené kaya dene petengé wengi nalika dhèwèké ngimpen impen iku.

Sang Khaldea banjur ngandika marang Sang Prabu nganggo basa Siria, Dhuh Sang Prabu, mugi gesang panjenengan langgeng: mugi karsaa nyariyosaken impen punika dhateng para abdi panjenengan, lan kawula badhe nedahaken tegesipun. Sang Prabu mangsuli sarta ngandika marang wong-wong Khaldea, Prakawis punika sampun sirna saking aku: manawi kowe padha ora maringi sumurup marang aku impèn iku, bebarengan karo tegesipun, kowe bakal dipethak-pethak, lan omah-omahmu bakal didadèkaké jugangan rereged. Nanging manawa kowe padha nedahaké impèn iku, lan tegesipun, kowe bakal nampi saka aku peparang lan ganjaran lan pakurmatan gedhé: mulane, tuduhna marang aku impèn iku, lan tegesipun. Daniel 2:4-7.

Ujining impen patungé Nebukadnezar iku minangka sawijining ujian kang dirancang kanggo nemtokaké sapa kang bisa maringi katrangan nabi kang bener ngenani sawijining patung kang katutupan ing pepeteng, bebarengan karo tafsir isiné impen mau. Pesen malaékat kapindho kang kagandhèng karo pesen Panguwuh Tengah Wengi ing sajarahé golongan Millerit, wis dipracithakaké déning Élia ana ing pasanggirèn ing Gunung Karmèl. Pesen iku uga minangka sawijining ujian kang bakal nduduhaké, ora mung sapa Allah kang sejati, nanging uga sapa nabi kang sejati. William Miller, kang kanthi langsung diandharaké déning Sister White manawa dipracithakaké déning Élia, nggambaraké Élia ana ing Gunung Karmèl. Nanging sing sejatiné ora William Miller piyambak kang lagi dipracithakaké, nanging luwih-luwih paugeran-paugeran tafsir kenabian kang wis dipuntuntun supaya dipahami déning dhèwèké. Ana ing Gunung Karmèl, para nabi saka déwa lanang Baal lan para nabi saka déwi wadon Asytarot kabuktèkaké minangka nabi-nabi palsu. Ing sajarahé

golongan Millerit, gréja-gréja Protestan kabuktèkaké minangka nabi-nabi palsu kaya kang dipracithakaké déning Gunung Karmèl.

Nalika gréja-gréja Protestan nduduhaké panolaké marang paugeran-paugeran tafsir kenabiané William Miller, wong-wong mau dadi para putri Roma. Miturut kenabian, putri iku sawijining citra saka ibuné. Ujian sing gagal diliwati déning kaum Protestan ing sajarah Millerit iku yaiku ujian sing ngenali lan ngasilaké sawijining citra (putri) saka kéwan iku. Ana ing kono sungu Protestanisme sejati kawujudaké kanthi nentang sungu Protestanisme murtad. Nebukadnésar nuntut sawijining panafsiran, lan kanthi mangkono, dhèwèké sacara providensial melu nandhesaké kawujudan para nabi palsu lan para nabi sejati.

Wong-wong mau mangsuli maneh lan matur, “Mugi Sang Prabu nyariyosaken pangimpen punika dhateng para kawulanipun, sarta kawula badhé nedahaken tegesipun.” Sang Prabu mangsuli lan ngandika, “Ingsun sumerep kanthi temtu yèn kowé padha ngupaya ngulur wektu, awit kowé weruh yèn prekawis punika sampun sirna saka Ingsun. Nanging manawa kowé ora kersa mratelakaken pangimpen punika marang Ingsun, tumrap kowé mung ana siji pepakon; awit kowé wis nyawisaken tembung-tembung goroh lan rusak kanggo diucapake ana ing ngarsaning Ingsun, nganti tekan wekdalipun owah. Mulane, caritakna marang Ingsun pangimpen punika, temah Ingsun bakal sumurup yèn kowé bisa nedahaken tegesipun.” Daniel 2:7–9.

Ing pungkasaning mangsa-mangsa pacobèn, pambédan kang wus katuduhaké ing Gunung Karmèl, lan ing tanggal 22 Oktober 1844, uga kagambaraké ing Daniel pasal loro. Ing telung gambaran profetik bab Gunung Karmèl, sajarahé kaum Millerite lan impèné Nebukadnésar bab reca, penekanane dumunung ing tafsiran profetik kang bener, kaya kang diwakili déning Élia, Miller, lan Daniel. Tafsiran marang impèn iku yaiku pasamuwaning pawartos kang kabukak segelé sajroning sajarah nalika ana rong golongan nabi kang katuduhaké.

Wong-wong Kasdim padha mangsuli ana ing ngarsané Sang Prabu, pangucapé, “Ora ana manungsa siji waé ing bumi kang bisa nyarèkaké prakara kang dipundangu déning Sang Prabu; mulané ora ana prabu, gusti, utawa panguwasa siji waé kang tau nyuwun prakara mangkono marang para juru sihir, utawa para ahli nujum, utawa wong Kasdim. Lan prakara kang dipuntuntut déning Sang Prabu iku prakara kang langka, lan ora ana liyané kang bisa nyarèkaké ana ing ngarsané Sang Prabu kajaba para déwa, kang papan padunungané ora ana ing antarané daging.” Awit saka iku Sang Prabu banjur nesu lan banget sengité, sarta dhawuh supaya numpes kabèh wong wicaksana ing Babil. Daniel 2:10–12.

Ing Gunung Karmèl, Élia ngusulaké sawijining pacoban, lan pacoban kang diusulaké iku ora mung kanggo nduduhaké sapa Allah kang sejati, nanging uga sapa nabi kang sejati. Ing Dhaniel pasal loro, wong Kasdim iku sing netepaké pacoban kang nduduhaké bédané antarané kang sejati lan kang palsu. Wong-wong mau nerangaké yèn panfsiran kang digoleki Nebukadnésar iku mung bisa dingertèni déning Allah, lan ora déning manungsa. Wong-wong mau uga ngeluh yèn sesambungan antarané Nebukadnésar lan para wong wicaksana agama kagungané iku minangka sesambungan kang ora bener nalika padha

kandha yèn “bab iku arang banget kang diprayogakaké déning ratu.” Wong-wong mau kepéngin supaya ratu, kang makili Nagara, ora mèlu mlebu ing wewengkon agama kang sajroning pangerten wong-wong mau wis dadi dhaerah panguwasané. Wong-wong mau ora mbantah marang prinsip-prinsip gabungan gréja lan nagara, nanging wong-wong mau mbantah yèn Nebukadnésar, kang makili Nagara, nuntut supaya ngendhalèni gréja. Wong-wong mau bakal rumangsa marem karo sesambungan gréja-nagara, manawa para pamimpin agama mrentah nagara. Pacoban patung kéwan iku yaiku papan ing ngendi kita nemtokaké nasib langgeng kita—kaya impèn Nebukadnésar babagan patungé—minangka pacoban urip-utawa-pati.

Lan dhawuh iku wus kapratelakaké yèn para wong wicaksana kudu dipatèni; lan wong-wong banjur nggolèki Dhaniel lan para mitrané supaya padha dipatèni. Banjur Dhaniel mangsuli marang Ariokh, panggedhéné para pengawal ratu, kanthi pitutur lan kawicaksanaan, yaiku wong kang wus mangkat arep matèni para wong wicaksana ing Babil. Dhèwèké mangsuli lan matur marang Ariokh, panggedhéné ratu, “Yagéne dhawuh saka ratu iku banget kesusu?” Banjur Ariokh nerangaké prakara iku marang Dhaniel. Daniel 2:13–15.

Nalika Daniel diparingi pepadhang bab pangerten tumrap kaanan urip lan pati saka impèn ngenani reca sing isih durung kawruhan iku, panjenengané makili pepadhangé wong satus patang puluh papat ewu marang kasunyatan yèn wong-wong mau ana ing sajarahing ujian kapindho lan ujian sing kasat mata saka proses pangujian telung-langkah. Nanging Daniel ora mung makili wong-wong sing wis milih mangan panganan sing bener, lan mulané wis lulus ujian kapisan, nanging uga makili wakil manungsa sing wis diparingi pangerten mirunggan déning Allah tumrap wangsit Kitab Suci.

Dene kanggo patang bocah iki, Allah maringi wong-wong mau kawruh lan kaprigelan ing sakehing piwulang lan kawicaksanaan; lan Daniel nduwèni pangerten ing sakehing wahyu lan impèn. Daniel 1:17.

Sanadyan papat wong Ibrani sing setya mau kabèh lulus ing pacoban babagan pangan, Daniel kapilih dadi utusaning wahyu lan impèn. Daniel makili utusan kenabian kaya sing diwakili déning Élia, Yohanes Pambaptis, Yohanes Sang Panerang Wahyu, William Miller lan Future for America. Utusan kenabian iku ora tau kapisah saka pacoban kenabian.

Ing jamané Kristus, wong-wong kang nampik paseksèné Yokanan ora bisa nampani paédah saka Gusti Yésus. Ing sajarah Millerite, wong-wong kang nampik pesen kang kapisan (kang dipralambangaké déning William Miller), ora bisa nampani paédah saka pesen kang kapindho. Ing loro-loroné sajarah kasebut, para wong setya ora mangertèni marang ngendi proses pangujian iku tumuju. Para murid ora gelem ndeleng salib, sanadyan wong-wong mau wis kanthi cetha didhawuhi yèn prakara iku bakal kelakon. Para Millerite ora bisa ndeleng kuciwa gedhé iku. Daniel, nalika diwènèhi pawarta déning Ariok bab kahanan urip lan pati kang magepokan karo impèn Nebukadnésar ngenani reca iku, ora mangertèni apa isi impèn kasebut utawa marang ngendi pangujian bab reca iku tumuju. Kabeh kang dingertèni déning Daniel mung yèn prakara iku sawijining kahanan urip lan pati. Mulané, Daniel mbutuhaké

wektu supaya mangertèni tegesing katerangané.

Sawisé kuwi Daniel lumebet sowan marang ratu, lan nyuwun supaya diparingi wektu, lan supaya panjenengané bisa nedahaké marang ratu tegesing pangimpen mau. Daniel 2:16.

Daniel sampun nduduhaké iman ing bab panganan (metodologi) ingkang sampun dipuntemtokaken déning piyambakipun badhé dipunpangan nalika pangrungon ingkang kapisan. Mila piyambakipun dipunparingi wekdal, kados déné para sakabat ing jamanipun Kristus. Wekdal ingkang kaparingaken dhateng para sakabat punika inggih punika rentang wekdal saking pejahipun Kristus, kakuburipun, wungunipun malih, lan minggahipun ingkang wiwitan, sadèrèngipun Panjenenganipun pinanggih kaliyan para sakabat wonten ing margi dhateng Emaus, lajeng malih wonten ing kamar inggil. Sasampunipun, ing pungkasanipun wekdal punika, Panjenenganipun ngembusaken Roh Suci dhateng para sakabat.

Sawisé Panjenengané ngandika mangkono, Panjenengané banjur ambegan marang wong-wong mau lan ngandika marang wong-wong mau, Tampanana Roh Suci. Yohanes 20:22.

Yéhezkiel medhar wangsit, lan balung-balung kang mati iku kasawijèkaké. Banjur Yéhezkiel medhar wangsit maneh, lan Roh Suci kaembusaké marang badan-badan kang mentas kawangun iku, sarta wong-wong mau padha ngadeg dadi wadyabala kang rosa. Nalika Sang Kristus ngembus marang para sakabat, Panjenengané mbikak pangertené.

Panjenengané banjur mbikak pangertené, supaya wong-wong mau bisa mangerti Kitab Suci. Lukas 24:25.

Kabèh para nabi padha ngandika bab pungkasaning jagad, lan Daniel uga ora kajaba. Wektu kang dijuluk déning dhèwèké iku sawijining mangsa wektu supaya dhèwèké bisa nampa pepadhang. Wektu nantèni tumrap para Millerit, iku dumadi wiwit saka kuciwane kang kapisan nganti padha mangertèni yèn dheweke ana ing wektu anggoné ngentèni sajroning gayutan karo ramalan-ramalan ing Matius bab rong puluh lima lan Habakuk bab loro. Sajarah wektu anggoné ngentèni ing sajarah para Millerit kasampurnakaké ing jamané pesen malaékat kapindho. Daniel bab loro nggambaraké sajarah kang padha iku, mula panyuwunané tumrap wektu kanthi profètis selaras karo wektu nantèni para Millerit. Mulané, panyuwunané Daniel tumrap wektu lan wektu nantèni para Millerit iku nglambangaké wektu nantèni wong satus patang puluh papat èwu, kang diwiwiti ing tanggal 18 Juli 2020.

Panyuwune Daniel supaya diparingi wektu kanggo mangertèni ngimpi Nebukadnésar ngenani reca iku kawejahi ing Wahyu pasal sewelas minangka telung dina setengah nalika saksi loro mau gumlethak mati ana ing dalan. Ing sajarah telung dina setengah ing Wahyu pasal sewelas, yaiku telung dina setengah kang kanthi pralambang makili ara-ara samun kenabian, ana sawijining swara kang nguwuh. Swara manungsa kang digunakaké déning

Sang Panglipur kanggo nggugah lan nguripaké balung-balung garing kang mati, kawejahi déning Daniel, sing diparingi wahyu kenabian ngenani apa sejatining ngimpi iku lan apa kang dilambangaké déning ngimpi mau. Swara kang nguwuh ana ing ara-ara samun iku wis diparingi pangerten kenabian bab impen lan wahyu, kaya kang kawejahi déning Daniel. Swara iku lagi nguwuh, mangkono iku negesaké yèn dhèwèké wis diparingi pesen Panguwuh Tengah Wengi, lan panguwuh iku diparingaké nalika tengah wengi, kang nglambangaké pepeteng.

Ing sajroning pepeteng kang paling jero ing tengah wengi, swara (Daniel) kaparingan pangerten bab sawijining pawartos kang kaselimuti pepeteng. Parentah kang kaparingake marang swara (Ezekiel) yaiku supaya medhar wangsit marang balung-balung garing kang mati. Nalika iya nindakaké mangkono, Sang Panglipur kaembusaké marang wong-wong mati ing dalan, lan wong-wong mau “dihidupaké manèh.” Nanging kauripan manèh iku mung kaleksanan lumantar pandonga. Pandonga iku minangka pratandha dalan ing sajarah kauripan manèh balung-balung garing kang mati, kang kabedhah ing dalan. Daniel kanthi profetik makili pratandha dalan mau, pas ana ing panggonan kang trep nalika pratandha dalan iku diidentifikasi.

“Kawiwitan manèhing kasalehan sejati ana ing antarané kita iku kabutuhan kita sing paling gedhé lan paling ndhesek tinimbang kabèh kabutuhan liyané. Nggoleki prakara iki kuduné dadi pakaryan kita sing kapisan. Kudu ana upaya kang temen lan tenanan kanggo oleh berkahing Gusti, dudu merga Allah ora kersa maringaké berkahé marang kita, nanging merga kita durung siyap nampani iku. Rama kita ing swarga luwih kersa maringaké Roh Suci-Né marang wong-wong sing nyuwun marang Panjenengané, tinimbang para wong tuwa ing bumi maringaké peparing kang becik marang anak-anaké. Nanging dadi pakaryan kita, lumantar pangakèn dosa, andhap-asor, pamratobat, lan pandonga kang temen, kanggo netepi sarat-sarat kang ing ndhuwuré Allah wis janji maringaké berkahé marang kita. Kawiwitan manèh mung kena diarep-arep minangka wangsulan tumrap pandonga. Salawasé umat iku isih banget kakurangan Roh Suci Allah, wong-wong mau ora bisa ngregani piwulanging Sabda; nanging manawa kakuwatané Roh nggepok atiné, mula piwulang-piwulang kang diwènèhaké ora bakal tanpa pangaruh. Kanthi dituntun déning piwulanging Sabdané Allah, kanthi pratélaning Roh-Né, sajroning migunakaké kawicaksanan kang waras, wong-wong sing rawuh ing pakumpulan kita bakal olèh pengalaman kang aji, lan nalika bali menyang omah, bakal kasiyapaké kanggo ngetokaké pangaruh kang marasaké.”

“Para panji-panji lawas mangerténi apa tegesé gumulat karo Allah ing pandonga, lan ngrasakaké dhawahing Roh Panjenengané. Nanging wong-wong mau lagi liwati saka panggung tumindak; lan sapa sing padha munggah kanggo ngisi papané? Kepriyé kahanané para mudha kang lagi tuwuh? Apa padha wis diowahi marang Allah? Apa kita padha tangi marang pakaryan kang lagi lumaku ana ing pasucèn swarga, utawa apa kita padha ngentèni ana daya sing meksa teka marang pasamuwan sadurungé kita bakal kagugah? Apa kita ngarep-arep ndeleng kabèh pasamuwan dibangun manèh? Wektu iku ora bakal tau teka.

“Ana wong-wong ing pasamuwan kang durung mratobat, lan kang ora bakal nyawiji ing pandonga kang temen, sregep, lan menang. Kita kudu mlebu ing pakaryan iku siji-siji. Kita kudu luwih akeh ndedonga, lan luwih sithik guneman. Kadurakan saya ngrembaka, lan umat kudu diwulang supaya aja marem mung karo wujud kasalehan tanpa roh lan pangwasane. Manawa kita temenan ngarah kanggo nyelidiki ati kita dhewe, nyingkirake dosa-dosa kita, lan mbenerake cenderung ala kita, nyawa kita ora bakal kaangkat marang kasia-siaan; kita bakal ora ngendelake awake dhewe, awit kita nduweni pangraos kang tetep menawa kacukupan kita iku asalé saka Gusti Allah.” Selected Messages, buku 1, 121, 122.

Adhedhasar iman marang panganan sing dipilih déning Dhanièl kanggo dipangan, banjur dhèwèké digawa mlebu ing sawijining proses panggodhogan visual kang nuntut supaya nggunakaké metodologi sing kaawakaké déning panganané, dhisik kanggo janji yèn Gustiné bakal mènèhi pratandha lan njlentrehaké impèn mau, lan sawisé iku nindakaké panyajèn impèn mau marang Sang Raja. Dhèwèké nduweni panganan kang bener, utawa metodologi kang bener, lan banjur kudu mujudaké imané kanthi katon cetha lumantar nyawisaké pesen saka impèn reca Nebukadnésar kang ana ing “pepeteng” kang mutlak. Tindakane sabanjuré iku minangka mujudaké iman kanthi katon, amarga banjur dhèwèké ngetrapaké rumus ilahi kanggo umaté Allah nalika padha nemoni dhiri ana ing pepeteng.

“Pepeteng saka si duraka ngubengi wong-wong kang nglirwakake pandonga. Panggodha alus kang dibisikake déning mungsuh mbujuk wong-wong mau supaya gawe dosa; lan iku kabèh kelakon amarga padha ora nggunakake hak-hak istimewa kang wis diparingake Gusti Allah marang wong-wong mau lumantar pranatan ilahi bab pandonga. Yagéne para putra lan para putri Allah kudu enggan ndedonga, déné pandonga iku kunci ing tanganing pracaya kanggo mbukak gudhanging swarga, papan kasimpunané sumber-sumber daya kang tanpa wates saka Kang Mahakuwasa? Tanpa pandonga kang tanpa kendhat lan pangawasan kang temen, kita ana ing bebaya dadi sembrana lan nyimpang saka dalan kang bener. Sang mungsuh tansah ngupaya ngalang-alangi dalan menyang dhamparing sih-rahmat, supaya kita ora olèh sih-rahmat lan kakuwatan kanggo nglawan panggodha lumantar panyuwun kang temen lan pracaya.” Steps to Christ, 94.

Marga petenge isi impening wengi Nebukadnésar, Daniel banjur nyedhak bebarengan karo telu kancané lan ndedonga.

Banjur Daniel tindak menyang omahé, lan nyariosaké prakara mau marang Hananya, Misael, lan Azarya, para mitrané; supaya padha nyuwun sih-rahmat marang Gusti Allahing swarga bab prakara rahasia iku; supaya Daniel lan para mitrané aja nganti tiwas bebarengan karo para wong wicaksana liyané ing Babil. Banjur prakara rahasia iku kaparingaké marang Daniel lumantar wahyu ing wayah bengi. Sawisé mangkono Daniel mberkahi Gusti Allahing swarga. Daniel matur mangsuli: Pinujia asmaning Allah ing salawas-lawasé, awit kawicaksanan lan kasekten iku kagungané Panjenengané. Panjenengané ngowahi mangsa lan wektu; Panjenengané nglèrèni para ratu, lan ngangkat para ratu; Panjenengané maringi kawicaksanan marang wong wicaksana, lan

kawruh marang wong kang ngreti pangerten; Panjenengané mbabar prakara-prakara kang jero lan kang kasimpen; Panjenengané mirsa apa kang ana ing pepeteng, lan pepadhang manggon ana ing Panjenengané. Kawula saos panuwun marang Paduka, lan memuji Paduka, dhuh Allahipun para leluhur kawula, ingkang sampun maringi kawula kawicaksanan lan kasekten, lan ingkang samenika sampun ndadosaken kawula mangertos punapa ingkang kawula suwun dhateng Paduka: awit Paduka samenika sampun ndadosaken prakaranipun Sang Prabu dados kawuningan dhateng kawula. Daniel 2:17–23.

Daniel banjur diparingi ganjaran déning Panjenengané kang “nguningani apa kang ana ing pepeteng.” Gerakan tumrap undhang-undhang Minggu lagi lumaku ing pepeteng, lan wong-wong kang wis ngakoni dhiri minangka wong-wong kang ngonsumsi pangan ilahi iku katemtokaké kudu ngenali pambentukan gambar kéwan galak sing nyawisaké landhesan agama lan pulitik kanggo ngetrapaké tandha panguwasa kepausan.

Daniel pasal loro lagi ngidentifikasi ora mung sajarahing malaekat kapindho ing sajarah Millerit, nanging luwih langsung panjenengané lagi nggambarake sajarahing malaekat kapindho ing gerakaning malaekat katelu. Ing pangujining impèn Nebukadnezar ngenani reca, diwakili ujining reca kewan galak. Tataran-tataran kenabian nalika umaté Gusti Allah tangi marang kahanan urip lan pati saka angger-angger Minggu sing wis nyedhak, lagi diidentifikasi kanthi cetha banget ing kitab Daniel lan Wahyu.

Dhanyèl makili utusan saka sajarah nalika pekabaran urip-utawa-pati bab impèn patung iku lumaku metu. Panjenengané ngadeg jejeg ing dhaharan sing wus dipahami, lan kanthi pracaya ngandharake yèn Allah saged ndadosake wahyu mau katuduh, nanging panjenengané nyuwun wektu. Wektu iku yaiku wektu nundha. Ing pungkasan wektu nundha iku, panjenengané diparingi kawruh ngenani apa sing ana ing impèn petengé Nebukadnezar, nanging ora mung kuwi. Panjenengané ora mung nampi pangerten bab impèn patung, sing mratandhani gambar kéwan lan pacoban sing gegandhengan karo iku, nanging ing pungkasan wektu nundha iku panjenengané uga ngluhurake Allah amarga Allah “paring kawicaksanan marang wong wicaksana, lan kawruh marang wong kang mangerti pangerten: Panjenengané nglairake prakara-prakara kang jero lan kang kasamar: Panjenengané mangerténi apa kang ana ing pepeteng, lan pepadhang manggon ana ing Panjenengané.”

Daniel ing ngriki nempataken pamuji-pujinipun wonten ing konteks bilih sampun wonten “tambahaning kawruh”, awit piyambakipun ing pasal rolas mratelakaken bilih “para wicaksana” badhé mangertos “tambahaning kawruh”, lan ugi memuji Gusti Allah bilih Panjenenganipun sampun maringi “kawicaksanan” lan “kawruh” dhateng “para wicaksana.” Piyambakipun kanthi langsung ngrujuk dhateng para prawan wicaksana, lan nyambungaken wekdalipun kaliyan wekdal tundhanipun. Piyambakipun nempataken ilustrasi ingkang kapanggih wonten ing pasal kalih kanthi langsung wonten ing kasampurnaning panggenapan wekdal tundha saking Matius kalih doso gangsal ing salebeting gerakaning malaekat katiga. Inggang langkung wigati malih inggih punika kasunyatan bilih kitab

Wahyu mratelakaken bilih sakderengipun pangujaring sih-rahmat katutup, Yokanan dipun dhawuhi supados boten ngesahaken pangandika-pangandika ramalan saking kitab Daniel lan Wahyu, awit kalhipun punika kitab ingkang sami.

Lan panjenengané ngandika marang aku, “Aja nyégel pangandikaing panuwèn saka kitab iki, awit wekdalipun sampun celak. Sing ora adil, kareben tetep ora adil; lan sing reged, kareben tetep reged; lan sing mursid, kareben tetep mursid; lan sing suci, kareben tetep suci.” Wahyu 22:10, 11.

Wektu nalika weca-weca saka Daniel lan Wahyu bakal kabikak segelé iku ana ing mangsa tundhané pasemon bab sepuluh prawan, lan wektu iku dilambangaké déning panyuwunan wektu saka Daniel. Panyuwunané kanggo wektu banjur diterusaké déning pandonga, kang kudu kelakon sadurungé wunguné balung-balung garing kang mati. Ing kurun wektu nalika tambahé kawruh lan pangerten bab patung sajroning pangimpen, kang kaselubung ing pepeteng, diwedharaké, Gusti Allah nindakaké prakara liyané tumrap Daniel. “Panjenengané mratelakaké prakara-prakara kang jero lan kang kasimpen.” Prakara kasimpen saka sajarah Panguwuh Tengah Wengi iku yaiku weca ing Wahyu kang kabikak segelé sakdurungé wektu pangadilaning sih-rahmat katutup. Prakara kang “jero lan kasimpen” iku yaiku “kayektèn.”

Kasunyatan dados kunci kenabian ingkang kabikak dhateng utusan ingkang dipralambangakên déning Daniel, ingkang ndadosakên sajarah ingkang kasimpen saking “pitu gludhug” saged dipunmangertosi. Sajarah ingkang kasimpen punika inggih punika sajarah saking tigang pratandha dalan. Inggang kapisan punika satunggaling kuciwa, lan ingkang pungkasan ugi satunggaling kuciwa, kados dene kaambaraken wonten ing sajarah kaum Millerit. Tembung Ibrani ingkang dipunterjemahakên dados “kasunyatan” punika dipunciptakakên déning “Ahli Basa ingkang Endah”, lumantar panyawijining aksara kapisan, angka tigang welas, lan aksara pungkasan saking abjad Ibrani. Gusti Yesus punika ingkang kapisan lan ingkang pungkasan, lan Panjenenganipun punika “kasunyatan.” Struktur tembung ingkang dipunciptakakên déning “Ahli Basa ingkang Endah” punika nandhesakakên tigang pratandha dalan kenabian ingkang dados sajarah kasimpen saking “pitu gludhug,” ingkang kedah dipunsegel ngantos Daniel nyuwun “wektu” lan tumuju dhateng pandonga.

Panguciwane ing 18 Juli 2020 iku minangka waymark kang kapisan, lan iku nggambarake panguciwa kang kaiket karo waymark kang pungkasan saka telung waymark, yaiku hukum Minggu. Huruf tengah, yaiku huruf kaping telulas, minangka pralambang pambrontakan, lan uga minangka pralambang waymark tengah saka sajarah sing kasumput saka pitu gludhug. Pambrontakan iku diwakili déning para prawan gemblung ing Wayahe Tangis Tengah Wengi, awit Tangis Tengah Wengi iku waymark tengah saka sajarah telung-langkah saka 18 Juli 2020, Tangis Tengah Wengi, lan hukum Minggu kang enggal rawuh. Sanalika wus tekan tengah wengi, wektu lumaku mlebu ing jam kaping telulas, ing ngendi perwujudan kang katon saka para prawan gemblung katuduhake lumantar pangakené manawa wong-wong mau ora nduwèni lenga emas.

Ing “ara-ara samun” simbolis saka “telung setengah dina” ing Wahyu pasal sewelas, umaté Allah dipratelakaké minangka ana ing sajarah simbolis saka paukuman ipat-ipat “ping pitu.” Ing pungkasaning mangsa iku, wong-wong mau kudu nyumurupi yèn wong-wong mau wis kasebar, yèn wong-wong mau wis nglakoni dosa, yèn para leluhuré uga wis nglakoni dosa, yèn wong-wong mau wis lumaku nalisir marang Allah lan yèn Allah uga wis lumaku nalisir marang wong-wong mau. Pangrèwèhing pangerten iku kudu nuntun wong-wong mau kanggo ndedonga pandongan Imamat pasal selikur enem. Pangrèwèhing pangerten yèn wong-wong mau kudu ndedonga pandongan Imamat pasal selikur enem iku cocog sacara kenabian karo pandongané Daniel ing Daniel pasal loro, lan dipratelakaké lumantar pandongané Daniel ing pasal sanga. Sebab Daniel ndedonga pandongan Imamat pasal selikur enem ing pasal sanga iku adhedhasar pangrèwèhing pangertené yèn dhèwèké wis ana ing pungkasaning pitung puluh taun saka ramalané Yeremia ngenani panangkaraning umaté Allah.

Pitung puluh taun sing padha kuwi nggambarake sajarahing panyegelan umat Allah. Pitung puluh taun kuwi nggambarake panyucèkan ing Malakhi pasal telu lan loro pambucalan Pedaleman Suci déning Kristus. Kuwi nggambarake sajarahing ujian gambaré kéwan galak. Sajarah iku diwiwiti tanggal 11 September 2001, lan rampung ing angger-angger Minggu sing bakal enggal teka. Ing pungkasaning mangsa pitung puluh taun simbolis mau, Daniel ngupaya sawijining “wektu ngentèni” supaya bisa ndedonga. Pandongané kaparingi wangsulan nalika wewadi pungkasaning ramalan kawedharaké marang dhèwèké. Wedharan iku teka nalika umat Protestan sejatiné Allah isih ana ing mangsa panyebaran ing “ara-ara samun” sawisé 18 Juli 2020. Ing wektu iku “kayekten” kawedharaké marang “swara kang sesambat ana ing ara-ara samun”.

Kita badhé nerusaké Daniel pasal loro ing artikel sabanjuré.

Lan bebenduning Pangeran murub marang nagara iki, kanggo ndhatangaké ing dhèwèké sakehing ipat-ipat kang katulis ana ing kitab iki: lan Pangeran nyabut wong-wong mau saka tanahé kanthi bebendu, lan kanthi nesu, lan kanthi kaulèn gedhé, banjur mbuwang wong-wong mau menyang tanah liyané, kaya dene kelakoné ing dina iki.

Perkara-perkara kang kasimpen iku kagungané Pangeran, Allah kita: nanging samubarang kang kaandharaké iku kagungan kita lan anak-putu kita ing salawas-lawasé, supaya kita nglakoni sakehing pangandikaing angger-angger iki. Pangandharing Torèt 29:27–29.